

เริ่มเรื่อง

ที่บ้านขุนธิดาศาสตรสุนทร ในตอนบ่ายวันหนึ่ง มีสตรีสาวคนหนึ่งอายุ
ประมาณ ๒๕ ปี ~~ได้เข้ามาในเรือน~~ เดินเข้าไปที่ประตูรั้วแล้วลงมือกด
กลิ่งเรียก ๑-๒ ครั้ง เธอเป็นคนรูปร่างสวย สูงโปร่ง คางงาม ริมฝีปากและ
เส้นแถมระบายสีแสดงามธรรมชาติ ท่าทางของเธอไม่มีความรีบร้อนอะไร
มาก สักพักก็เดินเข้ามาเปิดประตู แสดงให้เห็นความสุภาพเรียบร้อย การแต่งตัว
คล่องแคล่วก็เรียบร้อยของเธอช่วยให้อีกได้เห็นลงมือเธอ ได้เห็นว่า เธอเป็นคน
สมาธิจัด และคงจะมีชีวิตที่ปราศเบรียว โดดเดี่ยว ผู้หญิงในจำนวนสาวสมัยใหม่
ทั้งหลาย เธอเป็นรองผู้หนึ่ง ก็มีเด็กมาเป็นประจักษ์.

วัน

หญิงสาว. "ฉันต้องการพบท่านขุนธิดาศาสตรสุนทร

เด็ก . "เชิญ ข้างในสิครับ

วัน

เมื่อนำไปห้องรับแขกแล้ว เด็กนั้นก็ถามว่า

วัน

เด็ก . "ขอประทานโทษครับ จะให้ผมเรียนท่านว่าอย่างไร"

หญิงสาว. "เรียนท่านว่า ฉันชื่อรัชนี อัมพรสิริกุล มาขอความกรุณา.....เอ้อ...
.....หาหรืออะไรสักหน่อย"

เด็ก . "อ้อ มีธุระรักใคร่ไหมครับ ?"

หญิงสาว. "จึงไปประเดี๋ยวหนึ่ง "ไปบอกท่านที่ฉันสังกัดแล้วกัน

วัน

เมื่อเด็กหายเข้าไปข้างในแล้ว รัชนีก็ยังคงยืนเฝ้าดู นึกตาม
ขึ้นทาดอีกขาหนึ่ง เอนหลังพิศมัย วางมือทั้งสองลงบนเท้าแขนเก้าอี้ แล้วก็หงายศีรษะ
ทาดหน้าเก้าอี้คานหลังอย่างอารมณ์สบาย ในจำนวนผู้ที่มาขออาหารจากขุนธิดาศาสตร
สุนทร ดูเหมือนรัชนีจะเป็นผู้หญิงคนแรกที่มาด้วยอารมณ์ เป็นปกติ ไม่สับสน
ไม่ทุกข์และกังวล เธอถามคำถามของครอบครัวของรัชนีแล้วคิดว่า นี่จึงว่า เธอของบ้าน
จะไม่พิศมัยกับการตกแค้นมากนัก จึงปล่อยมือทั้งสองในสภาพที่ ๗ มากกว่าจะเป็น
ของรัชนีแล้วที่จะไร้อะไรได้ เธอคุ้นเคยกับชีวิตที่หรูหราปราศจากสิ่งต่าง ๆ มากกว่าจะเป็น
โรงเรียน ผู้ใหญ่ของเธอเป็นพ่อค้า ที่มีเงินทองมากคนหนึ่ง นานมาแล้วรัชนีเกิด

[illegible]

ขุนลีลา ฯ "จอร์จนี่ มาบอกมาช้าไปหน่อย คุณวชิร วิจิตร ฯ" ด้วย

วันที่ "สอง" - "สิบ" - วันที่ "สิบ" เดือน "พฤษภาคม"

ด. "อ๊ะ, ... แต่คงจะลำบากเหลือเกินนี่ บาง ?"

ร. ↑ "ละ" คือมีผู้ระบือว่า "ละ" ไม่เป็น "ละ" ด้วยนัก

(พุทธทาสภิกขุ)

๑. "อ้อ.....ท่านท้าวเพ็ญวชิรมน หรือว่าเพ็ญวชิร - เจอ -

มีตราเรื่อง - เล่ม - วิจิตรศิลป์....."

“กัมมวิภังโกวาท” บทที่ ๑๖

ด. "อ. เจ้าใจ, คิดว่า.....มีพวกใด ใจโหดนัก - ขอโทษ"

๖. "คธ. มัชฌิมาปัฏฐก"

๓. *แผนผังที่จะช่วยแสดงทุกอย่าง คงไม่ยากจนการเรียงกัน

เห็นอะไรในภาพนี้

- ร. "จ้าวพวกโลกก็หนักนะ (เพราะมันก็ยากขึ้นๆ) แต่สำหรับ
จิตินี่ ร. ไม่รู้สึกแปลกอะไรหรอก"
- ด. "ผมยินดี ถ้าผมจะเป็นประโยชน์อะไรก็ได้"
- ร. "จิตินี่บอกจะเล่าให้ละเอียด แต่ว่า - จิตินี่ - เอ้อ - ท่านขุน
คงจะยุ่งวุ่นวายมาก ว่าจะเล่าท่านขุนคนไหนมาละ"
- ด. "ข้าน่ะไม่ต่องาน"
- ร. "จิตินี่จะเล่าเรื่องงาน"
- ด. (หัวเราะ) ครับ - ผมก็รู้สิว่า - คุณทวดจะยุ่งงานไปอยู่แล้ว"
- ร. "แต่จิตินี่มีเรื่องหัวใจอยู่นิดหนึ่ง"
- ด. "ว่าไป"
- ร. "จิตินี่มีปัญหามาถึงสามคนแหละ คือ โทมนะคะ ให้จิตินี่พูดตรง ๆ
เออ"
- ด. "เออ เออ ก็มากอยู่ สามคน แล้วมันถึง ครับ"
- ร. "ก็ทำไมล่ะ"
- ด. "นั่นแหละ จิตินี่เริ่มเข้ามาที่เขี้ยวถึงสามคนอย่างนี้ ผมเห็นใจ
แล้วคุณจะให้ผมช่วยอย่างใด ร"
- ร. "คือว่า - เอ้อ - คือว่า - ผม จิตินี่ไม่บอกเล่าเลย"
- ด. "อ้าว, คุณมาหาผม แล้วคุณไม่บอกเล่าทำไม ร. ผมจะช่วยคุณก็อย่างใด
นี่จ้ะ" (นิ่งอึ้ง) "อ้อ, จิตินี่จะเล่า แก่ท่านขุนต้องเห็นใจจิตินี่นะ"
- ด. "อ้อ, ขุนก็เล่าคร่าวๆ เบนคนเห็นใจคนทั้งโลก ที่เปิดสำนักงาน
ใหม่ก็ทำรักกันจริงๆ ก็เพราะเห็นใจคนขึ้น ผมไม่เคยเรียกเรื่องเลย
- ร. "จิตินี่กลัวว่าอีกไม่ช้า ท่านขุนจะแยกแยะตามารับไปทั่วทุกทิศ เพราะ
มีเรื่องมากมายนี่ มีเหตุรักกันคนละหลาย ๆ กระบุง สำหรับจิตินี่
จิตินี่เคยได้ยินชื่อท่านขุนทั้งในวิทยุและในหนังสือพิมพ์ด้วย จิตินี่ก็
ว่าบางทีท่านขุนอาจจะให้แสงสว่างแก่จิตินี่ได้บ้าง"

ด. " ไปรกล่าเรื่องของคุณ แสงสว่างใน เรื่องของเธ "

ร. (หัวเราะ) " นั่นหรือคะ ? เรื่องของดิฉันเป็น เรื่องขี้ต๊ายา จิติน อายเหลือเกินที่จะเล่า แต่เมื่อคิดว่าชีวิตไม่ ของแปลกๆ และชีวิตเป็นชีวิตเพราะตัวของดิฉัน จิตินคิดว่าไม่สู้ใคร รบัก เรื่องของดิฉันขึ้นต้นด้วยเพื่อนผู้ชาย ซึ่งเมื่อหลายวัน ท่านขุนอย่า ทำที่จิตินนะคะ ธรรมดาคนอยู่ในสนาม ต้องไปงานปาร์ตี้เดือนละ หลาย ๆ งาน ก็คือที่จะรู้จักใครก็ใครไม่ได้ และจิตินเป็นคนโชค ที่เป็นคนมาขอรู้จักมากมาย จึงทำให้ต้องมีเรื่องยุ่ง ๆ ไม่หยุด หลากหลายเขาแปลกนะคะ - ขอโทษ จิตินไม่ได้อ่านหนังสือเขาไป ความทรงจำ - ขอโทษนะ ๆ ดูเหมือนว่าในจำนวนรอบคน จะต้อง เห็นว่าเป็นเจ้ารู้เห็นมากกว่า ๔ คน ผู้ชายเหล่านี้หาที่มาคนจิติน เหมือนกับแมลงยุง จิตินเป็นคนโชค ยังไม่ได้แต่งงาน บ้างที่รักตัวเอง ที่ทำให้คนรอบมาคนเห็นจริง ๆ ยิ่งนานวันไปจิตินก็ เมื่อเขาทุกข์ จึง อยากจะแต่งงานเสียที โห้มันสั้นเรื่องไป "

ด. " แล้วมีใจ ? "

ร. " แล้วที่.....มีอุปสรรคคะ แต่จิตินก็ไม่คิดว่าจะมีคนมาขอไว้ก็ เพราะมันควรจะเป็นเรื่องที่ตกลงกันได้ เรื่องของดิฉัน ถ้าจะเล่า โห้ของจิตินก็ว่า มีผู้ชายสามคนมา รักจิติน ที่เมื่อก่อนคิดว่าคนที่ กำลังจะคบคะ แล้วในสามคนที่มีอยู่คนหนึ่ง ซึ่งทำให้จิตินต้องลำบาก นึกตาม คือยังอีกะ บังเอิญเราเจอ (X) ไปสักหน่อย คนที่จิตินพูดถึง คนที่ชื่อสมณะ ท่านขุนรู้จัก กบร เรื่องสุวรรณ ไหมคะ "

ด. " นี่อีก " เอ. คุณกบร เรื่องสุวรรณ.... กบร เรื่องสุวรรณ ... กบรเล่าว่า.../สฎ/แมลงภู่ว่าไหมคะ ? " - ควบ

ร. " ^{ควบ:} ~~เรื่อง~~อย่างนั้นแหละคะ แมลงภูหรือแมลงอะไร ก็แล้วแต่ละคะ แต่เล่าตามชู้ไม่รู้จักก็แล้ว เพราะจิตินจะเล่าให้ฟัง กบรคนที่ เป็นนักเขียนฝรั่งเศษ กลับมาเมืองไทยได้สิบกว่าปีแล้ว เขาเป็นจิติน ที่งานนี้ขอถามอันหนึ่ง เมื่อหกเดือนก่อน เขาเป็นคนเก็บรำ เก่ง คุณ เก่ง และดูเหมือนจะรู้จักกับจิตินไปเสียทุกอย่าง ทั้งกับกับกับ กับ นั้นแล้ว เขาก็หมกมุ่นกับงานปาร์ตี้ที่สถานบ้านเพื่อนฝูง แล้วคิด

จากนั้นเขาก็นำมาหาจิตน์ที่บ้าน ขานออกไปเที่ยวที่นั่นที่นี้ ซึ่งจิตน์ก็ไม่ขัดข้อง
เพราะจิตน์ไม่ เป็นแปลก จนกระทั่งเวลาผ่านไปประมาณ ๓ เดือน คนที่
เริ่มมองจิตน์ก็ มีรายบางคนเริ่มคิดว่า จิตน์คงจะตกลงกับสมรเสียแล้ว
ที่จริงเขาเป็นคนมากมดะ คงจะมีรักที่เขียว จิตน์ชอบคนกตัญญู มีชีวิตอยู่

อยู่อย่างรื่นรมย์ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องทุกข์โศก ก็ชีวิตคนเรานี้มันก็ทุกข์ร้อนมาก
แล้ว ถ้าเราไปนั่งคิดเข้าอีก มันก็แสนจะชืดชืด หมด เป็นคนไม่คิด มีชีวิตอยู่
ชั่ววันนี้ ไม่มีความทุกข์ ไม่มีความวอด จิตน์ชอบเขา เพราะเขาทำให้โลกนี้สวย
งามน่าอยู่ เราไปเที่ยวกับน้อย ๆ บ้างก็ถือส้มบ้านกำมือ คุณพ่อจิตน์เคยถาม
แม่ท่านที่ วิ จิตน์มาก ท่านไม่ว่าอะไร.

๑๗๖

จิตน์กลัวจะเล่าให้ท่านขุนฟัง ถึงผู้ราชอีกคนหนึ่งพร้อมกันไปเที่ยว
เพราะเขาเข้าไปเฝ้ามาเที่ยวของกับชีวิตของจิตน์มากพอแล้ว ผู้ราชคนนี้
คือพี่ใหญ่ เขาชื่อสาคร นามสกุลเกรียวเวทย์ เขาเป็นลูกของญาติต่าง ๆ
ของจิตน์ และมีอายุมากกว่าจิตน์ถึง ๑๑ ปี จิตน์เรียกเขาว่าพี่ใหญ่ผู้จะมา
พี่ใหญ่เป็นคนใจดี เคยออกไปเรียนที่อินเดีย เขามีความรู้การอยู่ในกรม
เกษตร พี่ใหญ่เป็นคนใจคอเบื่อกเบื้อน มีความคิดสูง เป็นพี่ใหญ่เต็มตัว เป็น
คนไม่ชอบความครึกโครม ชอบอยู่กับบ้าน เล่นดนตรีและกลายไม้ ความขริบ
ของพี่ใหญ่บางครั้งก็ถึงกับนำราคา จิตน์เมื่อแสนเมื่อ พี่ใหญ่เมื่อชีวิต ดูเหมือน
จะมีความวิตกกังวลอะไรบางอย่างหนึ่ง แต่พี่ใหญ่จะไม่แสดงออกมาเลย รู้จัก
ชีวิตที่ทั้ง ๆ ไม่ชอบไปไหน มีความเห็นใจคนอื่น. ยิ่งกว่าเห็นใจตนเอง
ชอบช่วยเหลือของผู้อื่น บางทีก็ถึงกับรักใคร่กระเป่าให้ เรื่องเขาเปรียบกับ
เป็นไม่มี มีแต่ถูกเขาเปรียบ พี่ใหญ่เป็นคนใจมากคนหนึ่ง ในสายตาของจิตน์
แต่จิตน์เราไม่ค่อยตรงกัน คือพี่ใหญ่ไม่ค่อยชอบพูดอะไร ๆ ชอบแต่ความเงิบ
เป็นมนุษย์ พูดแต่ความเราเชื่อใจไม่ได้ แต่ว่าอย่างไรก็ตาม บางครั้งตามพี่
ของพี่ใหญ่ ที่ทำให้จิตน์รู้สึกสงสาร และรู้สึกผิด ๆ บ่อยไม่พูด แต่ก็ไม่ถึงกับรัก
พี่ใหญ่ รู้จักจิตน์มาตั้งแต่ จิตน์ยังเป็นคนเล็กเล็ก ๆ เราสนิทสนมกัน

๑๗๗

อย่างญาติ ความสนิทสนมนี้ ทำให้พี่ใหญ่มีความเมตตาเห็นใจพี่เลี้ยงของจิตน์ พี่ใหญ่
ก็เคยคิดว่าถ้าจิตน์ทุกอย่าง บางครั้งเราถึงกับรักใจกัน แต่แล้วจิตน์ก็ต้อง
ไปง้อจิตน์ก็ต้องไปง้อพี่ใหญ่ทุกคราว เพราะจิตน์รู้เสมอว่าจิตน์เป็นฝ่ายผิด เรื่อง
ที่พี่ใหญ่เห็นมากก็เรื่องเห็นเรา และเรื่องเที่ยว ที่จริงจิตน์อาจปล่อยใจมากเกินไป

ก็ได้ พี่ใหญ่บอกว่าควรเดินมาเป็นคู่กับพี่ให้ความเพลิดเพลินแก่จิตใจ เป็นชื่อ
ของการสมาคมที่ดีอย่างหนึ่ง พี่ใหญ่ก็ชอบ แลคิดนับถือเอาการเดินมาเป็นกิจวัตร
ประจำวัน จึงออกจะมากไป เรื่องที่พี่ใหญ่ชักชวนคิดนั้นมากก็คือภรรยา พี่ใหญ่ไม่
ชอบ วันหนึ่งภรรยาคิดขึ้นมาสงขาม บังเอิญพี่ใหญ่มาเยี่ยมภรรยา จึงเลยถือโอกาส
ชวนคิดนั้นตรงมาที่สนามแล้วพูดเรื่องภรรยาอีก

- พี่ใหญ่ "รชนี, เธอคงจะเบื่อพี่ เกือบครึ่งชั่วโมงอะไรจะเกียจ
เท่าไรไหมจ๊ะ, รชนี ?"
- ร. "นี่ไม่เคยเบื่อพี่ และไม่เคยเกียจ พี่ฉันนี่เกียจไปลง
มีพี่กำลังจะพูดเรื่องภรรยาอีกแล้วสิ"
- พ. "รูใจพี่ก็เหลือเกิน พี่จะพูดกับเธอก็เรื่องภรรยาเรื่องเดียว
เท่านั้น พี่เป็นผู้ชาย พี่รู้ดี เธอคงจะรังเกียจ"
- ร. "ก็ไม่ว่าอะไรนี่ละ"
- พ. "เธออาจมองคุณในแง่ดีเกินไป รชนี ภรรยาอาจเป็นคนคิดแค
เธอคงไม่ลืมว่าเธอยังรู้จักเขาในหอ"
- ร. "คิดนั้นก็ไม่ได้ปล่อยตัวเลยนี่ละ เราเป็นเพื่อนกันเท่านั้น"
- พ. "พี่ไม่ได้ว่าเธอปล่อยตัว เธอคงเข้าใจว่าบางทีชีวิตก็
เป็นเหมือนที่เราสองไม่เห็น เราอาจล้าลึงลงไปอย่างไม่
รู้สึกตัวก็ได้"
- ร. "พี่เกียจภรรยาหรือคะ ?"
- พ. (ถอนใจยาว) "เกียจ ? พี่ไม่ว่าอะไรจะเกียจเธอ เธอ
ก็รู้จักกับพี่ แต่เราไม่สนิทกันเท่านั้น"
- ร. "พี่ใหญ่คงไม่ชอบภรรยา เพราะพี่ใหญ่ไม่ชอบเขา"
- พ. "พี่บอกว่าพี่ไม่ได้เกียจ ^{ภรรยา} แต่พี่ไม่ชอบนาง เธอรู้จัก
เราเพียงสองเดือนเท่านั้นมีอะไร ?.... มันเร็วเกินไป"
- ร. "เอ๊ะ, มีพี่ใหญ่มีเขาวาน่าไปรักกับภรรยาแล้วหรือคะ ?
พี่ใหญ่เข้าใจผิด"
- พ. "ใครที่อีกแล้ว เธอเอ๊ะ, รชนี พี่ไม่รู้สิอะไรทั้งนั้น
เธอจะเบื่อพี่ เกียจพี่ หรือใครที่ พี่ไม่ว่า พี่รู้ว่า

หัวใจของที่เป็นห่วงเธอ และติดตามเธอไปทุกหน ที่รัก
เธอจนเกินที่จะโกรธเธอได้อีก"

รัชมี

"พี่ใหญ่พูดถึงไว้เพียงนั้น แล้วก็ลุกขึ้นอำลาลงไป คิดฉันยัง
งงอยู่ที่เกาะอันนามอีกอยู่ใหญ่ มันเป็นครั้งแรกที่พี่ใหญ่บอกว่ารัก
ฉัน แต่ฉันยังไม่อยากคิดว่า รักของพี่ใหญ่เป็นความรัก
อย่างผู้ชาย คิดฉันเข้าใจว่าพี่ใหญ่คงจะรักฉันอย่างน้อง เพราะ
เราเคยมีข้อคิดบางอย่างที่ของทุกคนตามกันออกมา ถึงเราจะ
เป็นเพียงญาติห่าง ๆ กันเท่านั้น"

"ท่านขุนกระ, คิดฉันเป็นคนหัวค้อน คำเตือนของพี่ใหญ่ฉันไม่
แยแส คิดฉันยังคงไปเที่ยวใกล้ตัวผู้ตามงานไปให้ถึงงานและ
ทุกครั้งก็รักเป็นองค์รักกันไปด้วย นอกจากนั้นแล้วเรายัง
ไปเที่ยวดูหนัง ดูละครด้วยกัน บางครั้งเราก็ขึ้นไปปากน้ำ
แค่ว่าทั้งสองสอง และกลับถึงกรุงเทพฯ คำ ๆ นิด ๆ วัน
หนึ่งจากล้นจากปากน้ำกลับเรือแล้วเราไปในซอยที่เพิ่งตัดและ
ถนนใหม่ ๆ ในบ้านคนเคย เราแถมเข้าไปตามซอยที่โบ
มีชื่อนี้สักสองสามวันบุตรและฉันก็เรื่องฉันรู้สึกพอใจแต่ใน
ทุกใจอะไรนัก"

(เสียงลมพัดผ่านทุ่งนาและยอดสน)

รัชมี

"เปลี่ยนมากมีคะภรรยา"

ภรรยา

"คุณจะถูกอะไรโรค ^{Madame} รัชมี, ถ้ามีบนอยู่ด้วย"

ร.

"เปล่าคะ, แต่ฉันยังใจไม่ ^{can't find it} บานคนไม่รู้สึกหลังเดียว"

ภ.

"ก็ช่างไปเขาอะไร ^{can't find it} ก็เสียอีกเราจะได้นั่งชมเดือนกันโดยไม
ทองมีใครมาขัดจังหวะ"

ร.

"เราไปดูพิธีรับขวัญกันดีกว่าไหม?"

ภ.

^{the} "ขออย่าอยู่ใกล้ ๆ คุณพี่ บางที ^{Pent-ster} รัชมี ... คุณจะได้รับ
ข่าวแปลกจากคน"

- ร. "ข้าจะไรกะ, กบร แหม, พูดบ้างนี่ก็อยากพูดบ้างนั่น"
- ก. "คุณอะไรชอบบอกไหมละ ?"
- ร. "บอกอะไร, บอกมาเร็ว ๆ ข้าว่านหรือข้าก็ละ ?"
- ก. *Bonne Nouvelle* "ข้าก็อ่านรับชม แต่อ่านรับดูอาจเป็นข่าวที่ร้ายที่สุดในโลกก็ได้"
- ร. "ไรกะ, แปลจริง, ทำไมจึงจะต้องเป็นข่าวร้ายสำหรับคุณด้วย"
- ก. *OK! Machine* "นั่นเป็นความเข้าใจของขมเอง เพราะขมไม่ได้เข้าไปนั่งอยู่ในหัวใจของคุณ"
- ร. "ก็ถ้าคุณเข้ามานั่งอยู่ในหัวใจของคุณแล้วละ ?"
- ก. *Oh! Mon Dieu* "คุณพูดเช่นนั้นหรือ ?"
- ร. "ใครบอก ? คุณสมมุติทางหาก "
- ก. *Très bien, bien, bien* (หัวเราะ) "ถ้าเช่นนั้นขมก็อยากจะสมมุติว่าหากขมได้เข้าไปนั่งอยู่ในหัวใจของคุณจริง ขมก็น่าจะรู้ว่า - คืออะไร - คุณคงจะคิดว่าเป็นข้าดี"
- ร. "หวังว่าคุณคงไม่ได้นำขมไปอยู่กับนักประพันธ์นะละ, คุณพูดมาตรงๆ คิดว่าข้าจะไรกัน คิดอะไรฟังอยู่นานแล้ว"
- ก. (นั่งฟังอยู่ชั่วครู่) *Machine* "รึนี่, ขวมนั้นควรจะบอกคุณนานแล้ว แต่ขมไม่แน่ใจว่าคุณจะรับฟังหรือไม่"
- ร. (นั่ง เพราะกระแฉับว่าเขาจะพูดอะไร)
- ก. *Je vous aime, je vous aime beaucoup* "รึนี่, ขมรักคุณ *Machine* รักมานานแล้ว แต่ขมไม่กล้าพูดอะไรเลย ขมรู้ว่าขมจะอยู่โดยไม่ที่คุณไม่ได คุณคงจะสงสาร ขมบ้างนะ รึนี่"

Ayez pitié de moi

- ร. "ท่านขุนคะ คำพูดเหล่านี้ก็ฉันเคยได้ฟังมานานตลอดเวลาที่คิดถึงได้เข้าไปอยู่ในวงสังคม คิดฉันไม่คอยเอาใจใส่"

เพราะผู้ชายทุกคนเขาชอบพูดบางอย่างนี้ เวลาเราต้องการจะได้
อะไรสักอย่างหนึ่งจากผู้หญิง แต่ในครั้งนี่ จิตใจจิตฉัน
หัวมึนโหลไปอย่างย่ำแย่ คำพูดของภรรยาทำให้ฉันประสพหัด
ไปหมด จิตฉันบอกในใจว่ารู้สึกอย่างไร เป็นแต่รู้ว่าจิตฉันมี
ความรู้สึกที่โล่งใจ เขาพูดเช่นนั้น ภรรยาจับมือจิตฉันไปดำไว้ จิตฉัน
มองออกไปที่ห้องหญิงซึ่งแต่เห็นสลัวอยู่ในแสงเดือน นึกไม่ออก
ว่าจะพูดอะไรดี ขณะนั้นใจเต็มแถมจะโล่งใจ ซึ่งจิตฉันไม่เคย
เป็นเช่นนั้นเลย ภรรยาแต่เห็นจิตฉันนิ่งก็คิดว่าจิตฉันเขาไปไกล
และคงจากนั้นเราก็จ้างใจกัน จิตฉันไปโคปฏีเสฐความรักของ
เรา เพราะจิตฉันก็รู้สึกมานานแล้วว่าเขาเป็นผู้ชายที่น่าจะให้ความ
ความรู้สึกแก่จิตฉันได้ มีสลับเรากัน, มองโลกอย่างง่าย ๆ
มองชีวิตในแง่ดีและสวยงาม ไม่เป็นคนเจ้าทุกข์ ซึ่งเหล่านี้
ทำให้จิตฉันรู้สึกว่าเขาดีใจแก่ใจงานกับเรา จิตฉันคงจะมีความ
สุข"

"ตั้งแต่วันนั้นมา ภรรยาจิตฉันก็เข้าใจกันดี เรา 157
เป็นคู่รักกันและจิตฉันก็คิดว่าคงไปมีคู่รักที่ใหม่ที่จะสุขมากกว่า
เราไปเที่ยวด้วยกันบ่อยครั้งเรา ภรรยาเกิดจะเป็นเงาตาม
ตัวจิตฉัน ตลอดเวลาที่มีผู้ใหญ่ได้แสดงความสนใจในตัวจิตฉัน
มากขึ้น เขามักมองจิตฉันด้วยแววตาที่ปลื้มอกปลื้มใจ เขา
พยายามพูดกับจิตฉันหลายครั้ง แต่ก็พูดไปไม่ตลอด เพราะเขา
รู้สึกว่าเขาไม่ควรจะมีสิทธิพูดอะไรกับเรา แต่อย่างไรก็ดี
วันหนึ่งเขาก็พูดออกมาอย่างมากมายว่าทุกครั้ง ซึ่งทำให้
จิตฉันสะเทือนใจมาก"

พี่ใหญ่

" พี่รู้ว่าพี่ไม่ถนัดอะไรมาพูดกับเธอ โดยปรกติที่เป็นคนอดทนเสมอ และจะไม่บอกพูดอะไรที่แสดงความรู้สึกในหัวใจ แต่คราวนี้พี่ต้องรับว่าพี่ชอบเธอมาก ชอบเธอเพราะเห็นความรู้สึกเป็นห่วงเธอไม่ได้อะไร พี่ไม่บอกจะพูดอะไรสำหรับภรรยา เพราะมันไม่ดี แต่พี่รู้สึกเสียใจเพราะรู้สึกนี้แหละ พี่จึงบอกห่วงใยกับเธอไม่ได้อะไร รักษิณี, เราได้รู้จักกันมานานแล้ว พี่เห็นเธอมาตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กนักเรียน เธอรู้ว่าพี่มีความสุขรักใจต่อเธอเสมอ พี่รักเธอ และต้องการให้เธอมีความสุข พี่จะไม่รักขวางเธอเลย ถ้าพี่แน่ใจว่าเธอหาสิ่งที่จะทำให้มีความสุขแก่เธอ / แต่พี่รู้สึกกลัวให้พี่เสียใจ, รักษิณี, พี่ไม่เห็นด้วย "

รักษิณี

(อึ้งอยู่หนึ่ง) " พี่ใหญ่คะ, มีว่าพี่ใหญ่หวังดี แต่พี่ใหญ่เข้าใจผิด พี่ใหญ่ไม่เข้าใจ "

ท.

" พี่ไม่ได้อะไรเข้าใจผิดเลย, รักษิณีที่เข้าใจถูกทุกอย่าง พี่คงเห็นทุกอย่าง "

ร.

" ไม่จริงค่ะ, พี่ใหญ่เข้าใจผิดตลอดมา "

ท.

" เธอคิดว่าพี่เข้าใจว่าเธอรักภรรยาเหมือนนั้นหรือ จึงเรียกว่าพี่เข้าใจผิด ? พี่ยังไม่บอกคิดว่าเธอจะไปไกลถึงเพียงนั้นเวลานี้เธออาจเป็นเพื่อนกับเรา แต่ต่อไปเธออาจจะรักเรา เธอยังไม่ได้รักเรามีไมตรี, รักษิณี ? "

ร.

(ถอนใจใหญ่) " พี่ใหญ่คะ "

พ.

" พี่ไม่คิดหรอกว่า เธอได้รักเราแล้ว "

ร.

" พี่ใหญ่จ๋า เราอย่าพูดกันเล่นดีกว่า "

ท.

(นิ่งอึ้ง) " ทำไม, รักษิณี เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้วหรือ ? "

ร.

" มีจะสภากาพย์พี่ใหญ่เสียวันนี้ มีรักภรรยา เราเข้าใจกันหมดแล้ว เราคงจะนานมีในไม่ช้านี้ "

๗.

" คุณครูของดิฉันทำให้พี่ใหญ่หน้าซีดขาวไปในทันที เขา
มองตาดิฉันด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเศร้า คล้ายกับแวว
ตาของนักร้องไห้ที่กำลังถูกนำตัวไปประหารชีวิต แววตาของพี่
ใหญ่ทำให้หัวใจของดิฉันสั่นสะเทือนแทบจะหยุดเต้น เราโบ
เคยมองดิฉันอย่างนั้น แววตานั้นมีความหวังในและเจ็บปวด
อย่างเหลือประมาณ ดิฉันเริ่มสงสัยเขาทันที พี่ใหญ่รักดิฉัน
หรือ ? ถ้าพี่ใหญ่รักดิฉันก็เป็นกรรมที่สุกแล้ว ดิฉันรักและ
เคารพพี่ใหญ่เหมือนพี่ชาย แต่ดิฉันไม่เคยรักพี่ใหญ่อย่างดิฉัน
รักกบร พี่ใหญ่เป็นคนใจเย็นเกินไป ดิฉันชอบชีวิตที่ราเริง
และไม่อยากคิดอะไรมาก ดิฉันรู้ว่าพี่ใหญ่เป็นคนดีเหลือเกิน
จึงเกรงหวั่นดิฉันกลัว แต่ทว่าขณะนั้น คุณครูแปลกประหลาด
บางทีความดีไม่ใช่สิ่งที่เรา~~รัก~~รักใครได้ เรารักกันเพราะ
เราถูกใจกัน ส่วนความดีนั้นเป็นสิ่งที่เราเคารพบูชา ไม่ใช่
รัก "

๗. ๓๖

" พี่ใหญ่ไม่พูดอะไรอีกเลย ไม่ใช่โกรธ แต่ดูเหมือน
จะพูดไม่ออก เขาคอМыใจเบา ๆ แล้วกลืนกลืนไปดังแค่นั้นมา
เขาก็อ่านหน้าตาเขาไม่มาเขียนเขียนที่นั่นอีกเลย ดิฉัน
สงสัยว่าพี่ใหญ่ ได้แสดงสารคดีอะไรไม่ได้ มันเป็นเรื่อง
ของหัวใจ "

๗.

" ดิฉันสารภาพว่าดิฉันเกือบจะลืมพี่ใหญ่ ที่เกือบจะลืมก็เพราะ
กบรเขามาดูกลูกเล็กกับชีวิตดิฉันมากเหลือเกิน มากจนกระทั่ง
ดิฉันหายใจเป็นกบร คุณพ่อเริ่มมองดูดิฉันมากขึ้น และคงจะ
เข้าใจว่าทำไมดิฉันคงจะท้อถอยงาน ท่านไว้อใจดิฉันว่า
คงจะปลดปล่อยตัวเองได้ และคงจะตัดสินใจถูก เพราะฉะนั้น
จึงไม่หวั่นอะไร ชีวิตรักของดิฉันได้ดำเนินไปอีกสองเดือน
วันหนึ่งกบรกับดิฉันไปงานเลี้ยงที่สวนอัมพรด้วยกัน เหมือนอย่าง
ที่เคยมา งานเลี้ยงนั้นเป็นงานแบบเทศกาลมรดกแห่ง คุณพ่อไปด้อม
ใจกันบ้างหลวมๆ เราเพลิดเพลินกับของบนโต๊ะงานก่อนอื่น

แสดงออกทำให้ประสาทมืดมัวไปนิดหน่อย แต่ดูเหมือนจะช่วย
ให้ทวีความสนุกสนานขึ้น พอมาถึงที่สอง ภรรยาชวนคิดมดกับ
บอกว่า เกรงคิดนี้จะหนักหน่วงเกินไป

"คิดนี้ปลาดใจเล็กน้อย ที่ภรรยาไม่ได้ขยับออกไปส่ง
คิดที่บ้านอย่างเคย เราจะไปบ้านของเจ้าที่ถนนพระ-
ธาตึกับบอกว่าจะไปหาป็น เพราะจากดึกจากสงคินนี้ที่
บางกระบือรวาตอน เราเกือบถูปลัดกลางทาง คิดไม่
สงสัยอะไร เมื่อไปถึงบ้านเราที่สวนคิดนี้เข้าไปใน ~~บ้าน~~ ^{๒๒}
บ้านของเจ้าเป็นเรือนไม้ชั้นเดียว ประตูบานไม้ทางจาก
ทิศใหญ่ ในบ้านมีแต่เด็กโง่คนหนึ่ง พอเปิดประตูไขแล้ว
เจ้าเด็กนั้นก็หายไป ซึ่งคิดนี้คิดว่าคงจะหลบไปนอน เพราะ
ตึกมากแล้ว

"ภรรยาเปิดดูเป็นนัย ^{๒๒} ~~ดู~~ และขอไม้ออกมา บอก
ว่านั่งพักสักครูจึงกลับไป คิดไม่รักของเพราะเรารักกัน
จนเกือบไม่มีอะไรที่จะสงสัยกัน เมื่อคืนนั้นเป็นคืนและ ^{๒๓}
แล้วภรรยาชวนคิดนี้ออกไปนั่งพักดูกลางคืนที่ ~~สวน~~ ^{บ้าน} ทั่วใหญ่
ตรงเจดีย์ของวังแขก เขาโค่นสดความรักของคิดนี้มา
เคย แดกราวนี้ อธิบายคิดนี้เล่าเลยละ
หลานขุนทองเจ้าใจ

"คืนนั้นคิดนี้กลับถึงบ้านก็คิดว่า คิดนี้จะไม่หลับ
รู้สึกเสียใจตัวเอง แต่ก็เป็นความเสียใจที่เต็มไปด้วยความ
สุข คิดนี้พยายามปลอบตัวเอง พยายามบอกตัวเอง
ว่าเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในชีวิตนี้เป็นเหตุการณ์
ธรรมดาของคนรักที่อาจจะต้องปฏิบัติกัน ภรรยาที่คิดนี้เขา
คงไม่สามารถจะสลัดคืนความรักของเขาไปได้ คิดนี้รักเขา -
รักมากเหลือเกิน - การเสียสละของคิดนี้เป็นภาระเสียสละ
เพื่อบูชาความรัก ไม่ใช่ของแปลก ไม่ใช่สิ่งที่ควรเสียใจ
คิดนี้ปลอบตัวเองอย่างนี้จนนอนหลับไปเมื่อใกล้รุ่ง

"หลังจากนั้นชีวิตของดิฉันกับภรรยาที่สนิทกันเข้าไปอย่าง
ยุ่งเหยิงแทบจะแตกไม่ออก ดิฉันก็โดนแต่หัวความเข้าใจ
กับตัวเองว่า การเสียสละของดิฉันเป็นการบูชาความรัก
อันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ของนางเกลียดคนมากด้วยอะไรเลย ดิฉัน
เต็มใจที่จะให้ความสุขแก่เขา เพราะดิฉันรักเขา เรา
ไปเที่ยวกันไกล ๆ บางทีก็ไปถึงศรีราชาและบางแสน
คุณพ่อเข้าใจว่าดิฉันไปกับเพื่อนหลายคน แต่ที่แท้เราไป
กันเพียงสองคนเท่านั้น ดิฉันมีความสุขมาก แกร์ฟรีไม่
มีอะไรระก่องเป็นห่วงกังวล บางครั้งเราก็ตักต่างคืนที่
บางแสน และกลับในวันรุ่งขึ้น เราคลุกคลีกันอยู่อย่างนี้
ปีกว่า วันหนึ่งภรรยาบอกดิฉันว่าเราจะคงไปดูงานที่เชียงใหม่
ของเดือน และบางทีอาจจะคงขึ้นไปถึงเมืองฝาง
กับคุณพ่อของเขา เพื่อวางโครงการงานเกษตรบางอย่าง

ร. น.

" เรื่องของเราดิฉันเป็นห่วง ภรรยาว่าอย่างไร?
ok! Ma chérie *Ma chérie* ไม่ใช่วิชาการดิฉัน ยอมกำลังพูดกับคุณพ่อ เราคงจะ
โดนมันดักในไม่ช้า ยอมกลับจากเชียงใหม่แล้วจะจัดการ
ทันที "

ร.

" เราควรจะต้องทำงานกันอยู่บ้างเร็วที่สุดนะภรรยา คนเขา
เริ่มมองเราแปลกขึ้นทุกวันแล้ว "

ภ.

Sir, Surenant
" ออ * แหมเธอ *Ma chérie* เรื่องของคุณพ่อไม่เปลี่ยนแปลง มันเป็นเรื่อง
ของเราไปไหนหรือ *C'est notre affaire* คุณพ่อมันจะสนใจในสิ่งที่
ของเขามากกว่า *aps 1/1*

ร.

" แหมคุณเขาพูดกัน ดิฉันรำคาญ "

ภ.

Tant pis

" ก็ช่างเขาอะไร ในโลกนี้คนเขามีปากเขาก็คงพูด ผม
ไม่เห็นแปลก ชีวิตเป็นของเรา * เมื่อเรายังไม่ตายเราก็
ไข่มันให้เต็มที่ *(La vie est à nous)*

ร.

" คุณเป็นผู้ชาย คุณก็พูดได้ะนี่ละ, ภรรยา "

Oh! Non, non, non

ก.

" ~~ขอ~~ เหมือนกันทั้งนั้น คุณหญิงเป็นอีกที่ควรระมัดระวังบ้างนี่ เพราะอาหาใจหนักเป็นหิน, หนักมาก, ถ่วงลงมา ก็ยังมีเรื่อง จะทองทุกข์มาก เราควรหาวันนี้ของเราให้มีความสุขบ้างก็ ที่สุดที่~~ได้~~จะทำได้ วันข้างหน้าเป็นเรื่องของฟ้าดิน ^{Le futur la future est a Dieu} เราช่วยอะไรไม่ได้ เมื่อเราช่วยอะไรไม่ได้ - มันก็ช่วยอะไรไม่ได้ -

เราจะไปนั่งทุกข์หาไม่นอน, เชื้ออมเถอะ, รัชนี คราวใดที่วันนี้คุณหญิงรู้สึกตัวว่ามีสุขอยู่ คุณก็ควรระพลใจแล้วคุณเรามีทุกข์เพราะเราโง่ขนาดไป ก็มันไปคิดถึงทุกข์นี้ ระวันนี้เดือนหน้า ปีหน้า เราไปคิดหาไม ^{Rien qu'à faire} คิดแล้วใช้ว่าเราบังคับเอาใจอย่างใจใดก็เปล่าทั้งสิ้น ขนว่าเราอย่ากังวลอะไรเลยจะดีกว่า, จงคืนคัมและหาความสุขให้เต็มที่ในวันนี้เพราะเราไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะเป็นของเราบุญหรือไม่ ^{peut-être} นี่คือคุณหญิง

ข.

(หัวเราะ) " คุณหญิงภรรยาอีกอันไหนของนักปราชญ์อยู่ในอยุธยาเลย เอาเถอะละ คิดมันจะหาตัวให้เหมือนคนรัก แดงก็มันแหละ คิดมันอวดใจไม่ได้ มันจะไปถึงสองเดือน มันขานเหลือเกิน

ค.

" แว่นเดียวเท่านั้นเอง แต่เอาเถอะถ้าคุณเห็นว่ามันไปบาง ที่บนระฆังลงมารับขึ้นไปเพียว เขียงใหม่ก่อนที่มันจะกำหนดกลับ กรุงเทพฯ

รัชนี

แล้วสองเดือนก็ผ่านไป - สองเดือนที่ไม่มีข่าวของภรรยาเลย คิดมันรอภรรยาจนบางเจ้าเดือนที่สี่ก็ยังไม่มาอยู่ คิดมันเข้าไปทางบ้านของภรรยาแล้วถามภรรยาที่เชียงใหม่ ยังไม่กำหนดกลับ พอบางเจ้าเดือนที่ห้าจากรายที่สุดก็มากระหนกคิดมัน ภรรยาแต่งงานแล้วที่เชียงใหม่ (คิดมันไม่ชอบเชื่อราชนี แต่เพื่อนคนหนึ่งนำบัตรเชิญไว้ฝากนำมาให้คิดมันดู เจ้าสาวของเราคือรัชนีทร พะทิตถ์กุล ลูกสาวคนโตของพระยาวิเศษสงคราม เจ้าของบริพัตรปาโม ในภาคเหนือซึ่งมีเงินนับล้าน

คิดนับรวมออกไปหลายวัน แต่ไม่หมดและกินไม่ได้
รู้สึกว่ามีกลิ่นเหม็นจนแทบจะหนีออกไปไม่ได้ คิดนับไม่ได้บอก
ใคร ไม่พยายามทำอะไรเพราะรู้สึกเสียความตัว และจำ
หน้าผู้ที่จจะกล่าวได้ ชีวิตของคิดนับดูเหมือนว่าจะหมดไปครึ่ง
หนึ่ง ความผิดหวังที่กระทบกับคิดนับเป็นความผิดหวังใหญ่หลวง
ที่สุดในชีวิต

"ความจริงที่คิดนับได้ทราบคือนักคิด คือ คุณพ่อของภรรยา
มีหุ้นอยู่ในบริษัทของพระยาวิเศษ ภรรยาจึงไปเชิญใหม่เพื่อเข้า
รับตำแหน่งผู้จัดการบริษัท ซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นเพราะการวิ่งเต้น
ของลูกพี่ของเรานั่น และแผนการเกณฑ์ที่เรานอกจากคิดนับที่คิด
ก็คือแผนการที่เราล่อลวงลิดับวัชรินทร์ เพื่อพยายามมีส่วนเป็น
เจ้าของป่าที่ไม่รู้จักซึ่งมีมูลค่ามากมายเช่นล้าน ๆ บาท

"เมื่อคิดนับได้ทราบเรื่องเหล่านี้แล้ว คิดนับก็เขียน
จดหมายถึงภรรยา เพื่อให้เธอเขียนยืนยันความจริงเหล่านี้มา ภรรยา
ตอบจดหมายมาว่าดังนี้

"คุณวิเศษ ที่รัก,

จดหมายของคุณพ่อได้อ่านตลอดแล้ว ผม
เองก็เสียใจจนพูดไม่ออกเหมือนกัน เรื่องนี้ผมไม่มีทางจะพิน
หนึกเลืงใจได้เลย เพราะเป็นความประสงค์ของคุณพ่อ ผม
ตั้งใจจะบอกคุณเหมือนกัน แต่รู้สึกว่าจะทำให้คุณเป็นทุกข์มาก
กว่า จึงได้นิ่งเสีย

ผมเข้าใจดีว่าคุณรู้สึกอย่างไร แต่ขอได้
โปรดเข้าใจว่าผมช่วยอะไรไม่ได้จริง ๆ ผมรักคุณแต่ความ
รักของผมไม่มีประโยชน์ ผมไม่อาจจะรับไรของคุณได้

อย่างไรก็ดี คุณคงจะรู้จักชีวิตมากพอที่จะ
อดทนได้ ขอให้คิดว่าชีวิตของเราไม่มีอะไรแน่ ผมพูดอยู่
เสมอว่า ถ้าวันนี้ยังเป็นของเราอยู่ ก็ขอให้เราจงมีความสุข
สำราญให้เต็มที่เถิด เราต้องไม่คอยวันพรุ่งนี้เพราะเราไม่รู้
ว่าวันพรุ่งนี้จะมาเป็นของเราหรือไม่ สำหรับคุณและผมเราได้
ใช้วันนี้ของเราอย่างเต็มที่ไปด้วยความพอใจที่สุดแล้ว ขอให้เรา

ฉันจึงภูมิใจว่า ในชีวิตของเราทั้งสอง เราได้พบความ
สุขที่เราจะไม่โคพบอีกในชาตินี้ แม้วันเหล่านั้นจะได้อ่านไปหมด
แล้วก็ดี แต่เรายังคงจำได้ ขอให้เราจงมีชีวิตด้วยความจำเริญ
ถาวรทั้งนี้ จะยังเป็นของเราอยู่ เราทั้งสองจะโคพบกันอีก"

"ท่านขุนคะ กบรเขาเขียนจดหมายได้งานดีมาก งานตาม
นิสัยของเขา คตินันท์เขา^{อ่าน}เป็น^{อ่าน}หัวเราะทั้งน้ำตา

"ความสะเทือนใจอย่างแรง ทำให้ร่างกายคตินันท์ลุกลามลง
อย่างรวดเร็ว ในที่สุดคตินันท์ก็ล้มเจ็บ เจ็บเป็นหวัดธรรมดา แต่ค
อนาโลกกลายเป็นไข้ปวดบวม ต้องไปนอนโรงพยาบาลหลายสัปดาห์

"ระหว่างที่คตินันท์ป่วย ที่ใหญ่ไปเป็นเบาและ และนอกจากที่
ใหญ่แล้ว ยังมีผู้ชายอีกคนหนึ่งไปเยี่ยมคตินันท์อยู่ ผู้ชายคนนี้คือ
วิทย์ วงษ์นาวิน

"คตินันท์จะเล่าให้ฟังนาน^{แล้ว}ว่า ระหว่างที่ภรรยาติดพัน
คตินันท์ วิทย์ก็เป็นคนหนึ่งที่มีความพยายามอย่างจริงจัง วิทย์เป็น
คนเก่งสมาคมนคนหนึ่ง เป็นนักกีฬา เหนียวและอดทนเหลือเชื่อ เขาเกือบ
จะได้ชนะเลิศของ แอล.ที.เอ สองคราว วิทย์เป็นนักกีฬาแท้ เป็น
สมาชิกสโมสรเทนนิสทุกแห่ง คาริกิฬาและการสมาคมทำให้เขาเป็นคน
ใจกว้าง มีเพื่อนฝูงมากมาย โดยทั่วไปวิทย์เป็นคนดี มีมนุษยธรรม
สูง มีความเมตตาอารีย์ เหมือนคุณแม่ของเขา เป็นคนมีใจสุจริต
พูดอะไรโดยตรง ตรงไปตรงมา แต่วิทย์ยังพูดมาก อายุเท่าคตินันท์
ก็ เขาจริงจังกับชีวิตติดกับกบร มีความละเอียดรอบคอบ ^{ถึงวัน}
ข้างหน้ามากกว่าวัยนี้ ลักษณะที่เหมือนอีกอย่างหนึ่งก็คือ เขาเป็นคน
หึงหวงอย่างรุนแรงซึ่งต่างกับที่ใหญ่ เขาว่าเขาใจแคบไปในเรื่องความ
รัก แต่เขาถือว่าความรักเป็นของศักดิ์สิทธิ์ จะพูดกันเล่น ๆ ไม่ได้
เขารักคตินันท์และหวัง^{ดี}กันมากที่สุด คตินันท์คิดว่าเขาว่าคตินันท์กับกบร
มีความสัมพันธ์กันมากกว่ารัก เราจะคงอยู่ด้วยกันมาก และจะไม่

๑๕๖

มีความสุขเอาที่เดียว เขาเกลียดกบฏ เพราะเขาดูเหมือน
จะรู้จักกบฏดี แต่เขาก็เป็นสภาพมุนที่คิดที่จะไม่ชักชวนเรา
ในทางที่ผิด

วันหนึ่งวิทยุมาเขียนจดหมายที่โรงพยาบาล เขามาขอคิด
โน้มน้าให้ขอโทษหรือขอความเมตตาเรื่องนิทานโบราณคดีของเสด็จ
ในกรมดำรง (เสด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์) วิทยุ
เป็นนักอ่านหนังสือที่คลั่งไคล้ นานเขาสะสมหนังสือไว้เป็นตู้ ๆ
ถวายเป็นหนังสือที่มีค่าทั้งสิ้น

วิทยุ

"คุณก็ขึ้นมากที่เดียววันนี้ หน้าตาดีกับเบื้อวานขึ้น "

รัชนิ

"คะ, คอยก็ขึ้น คงจะกลับมาได้ไม่นาน "

ว.

"ผมดีใจเหลือเกิน เคยคิดว่าถ้าได้ไปพักผ่อนในที่เงียบ ๆ
สักเดือนสองเดือนก็จะดีขนาดที่เดียว"

ร.

" คะ เคยนึกอยากไปสักรัษา เพราะคุณหาบ้านที่นั่น "

ว.

"ถ้าจะไป อย่าลืมไปบอกทราบ ผมอยากจะได้ไปด้วย
แต่ถ้ามันยุ่งธุระราชการไปไม่ได้ ผมก็เสียความแบ "

ร.

"อ้อ คิดมันลืมแสดงความเป็นดีไป "

ว.

"เอ๊ะ อะไร ? "

ร.

"ว่าหนังสือใหม่ยังไม่วางคะ ดูเหมือนเลขานุการกรมไม่ใช้หรือ
คะ ? "

ว.

"อ้อ ขอคุณ / รัชนิ / ผมไม่สนใจอะไรมากนัก "

ร.

"อ้าว จะเป็นพี่ใหญ่อีกคนหนึ่งหรือคะ ? "

ว.

"พี่ใหญ่, อ้อ คุณฝากอะไรหรือ ถ้าไม่ละกรรม ? "

ร.

"พี่ใหญ่ถ้ายังไม่ยอมสนใจกับการทำราชการ เห็นว่าจะลา
ออกไปทำไร่ที่สักรัษา ถ้าถึงวันคิดจะไปดูที่ซึ่งจะซื้อที่ดิน
ไว้ "

ว. "ก็เข้าใจ เมืองไทยเป็นเมืองงมงยกรรณ ถ้าเราช่วยกันทำให้
เกิดพืชผลมากขึ้นก็เท่านั้นเป็นการช่วยชาติอย่างสำคัญ คุณ
สาคร นามอนหรือครับ "

ร. "ก็เกือบทุกวันแหละค่ะ"

ว. "เป็นคนดีมาก"

ว. "ก็จนเกินไป ก็จนกว่าค่าดู"

ร. "อ้าว , ทำไมเล่า ? "

ร. "โอ๊ย, พี่ใหญ่เป็นคนเนื้อโลกๆ ชอบแต่เงินๆ ไม่ค่อยพูด
จากนี้ใคร เก็บตัวเป็นทีหนึ่ง แต่ใจแล้วคิดหาเปรียบโดยหา
ใจกลางเป็นแบบน้ำ รักเพื่อนเป็นทีหนึ่ง แยกตลอดชีวิตของ
พี่ใหญ่ส่วนมาก ไม่เคยได้เปรียบอะไรจากเพื่อนเลย พี่ใหญ่
เป็นคนรักความยุติธรรม เห็นอะไรไม่เป็นธรรมก็เก็บเอา
ไปเจอจ론 เธอไปคิด เรื่องของตัวก็มีอยู่มากพอแล้ว
ยังเห็นเขาเอาเรื่องคนอื่นไปคิดเข้าอีก ก็เลยไปกับพี่ใหญ่ เห็น
แล้วรำคาญคะ ? คุณแทน ~~พี่ใหญ่~~ ก็จนเกินไป ก็จนอยู่ไม่
โต พูดถึงพี่ใหญ่แล้ว คิดถึงรำคาญแทน ~~ก็ฉันคิดว่าอันนี้~~
~~คงจะออกปาทหรือไม่ว่าจะเป็นสมภาร~~"

ว. (หัวเราะ) "เป็นคนฉลาด แต่ความคิดทำให้ติดที่อ้าย ยม
เคยเห็นมาแล้ว บางคนมีความประพฤติสุจริตมากไป งาน
เลยเสีย"

ร. "พี่ใหญ่ เป็นคนไม่เหมาะจะออกสู่โลก จะอยู่ในโลกนี้ "

ว. "คุณอยากให้อ้ายเสียใจไหม รัชนี้"

ร. "โลกนี้สงสารแย้มะซี ยังไม่ทันตายก็มันถึงสงสารเสียเกือบแย้ม
แล้ว"

ว. "สงสาร คุณไม่กลัวโรคสงสารบ้างหรือ รัชนี้?"

ร. "(นิ่งคิด) คุณจะให้ฉันรักพี่ใหญ่หรือคะ?"

ว. "เปล่า ยมเพียงแต่ถามว่า - - - - -"

- ร. " พี่ใหญ่ละ ดิฉันรัก, แต่รักมาจนจะรักเป็นอย่างอื่นไม่ได้
ถ้าเรียกว่าความรักมากกว่า "
- ว. " ถ้างั้น ยอมเข้าใจ นี่ยอมไม่ได้พูดเล่นออกจากรั้วนี้ คุณคง
เข้าใจดี และยอมคงในสองพูดอะไรมา "
- ร. (นิ่งอึ้ง)
- ว. " ยอมได้เคยทำใจคุณเข้าใจชีวิตจิตใจของ ยอมหลายครั้งแล้ว
ถึงคุณจะไม่เข้าใจ แต่ยอมเป็นคนมีมานะ นี่ยอมเอาชนะ
คุณเมื่อเรึงไม่ได้ ปีหนึ่งนั้นก็พยายามอีก ยอมรับว่าคุณมาหลาย
ปีแล้ว ความพยายามของยอมล้มเหลวทุกปี แต่ยอมก็ยัง ~~ทำ~~ ^{ทำ} พยายาม
พยายามเรื่อยมา ยอมเชื่อว่าคุณคงจะนึกสงสารยอมบ้าง "
- ร. (หัวเราะเบา ๆ) " คุณมาเยี่ยมใจฉันในโรคอะไรคะ, วิธย์ ? "
- ว. " ครับ, ยอมมาเยี่ยมใจ และมาฟังอาการโรคหัวใจของคุณ
รั้วนี้ด้วย "
- ร. " ดิฉันไม่ได้เป็นโรคหัวใจ "
- ว. " เป็นหรือไม่เป็นยอมไม่ทราบ ยอมรับว่านางพี่หัวใจของ
คุณจะวางพอที่จะรับคำอธิบายของยอมได้พิจารณาบ้าง "
- ร. " แหม, เอาไว้ให้ภายหลังเสียก่อนไม่ได้หรือคะ ? "
- ว. " ออ, เอาไว้เมื่อไรก็ได้ ยอมต้องการเพียงขอให้คุณ
พิจารณาให้ดี ๆ พอมันเท่านั้น "

(เสียงฝีเท้ากึ่งมาทางประตู เป็นเสียงเคาะและเปิดบังทวาร)

- ร. " พี่ใหญ่! มีคนถามข้าว่าอะไรมา "
- ว. " แหมวันนี้ ยอมกำลังหัวโหม่งแล้ว "
- พ. " ยอมหัวโหม่งอะไรอะไรเสีย เวลาไปสองหัวโหม่ง "
- ร. " พี่ใหญ่ขออะไรมาให้นี้คะ ? "
- พ. " เบอะเบอะ หึงของกิน หึงหนังสือ "
- ร. " โอ, พี่กำลังไม่เอาละคะ ขี้ใจอะไรมามากมาย พี่ใหญ่จะใจ
ดีเสียเรื่อย "

- ว. " เบื่อก็ เรายกหูถึงคุณหนู คุณขี้มีว่าหนูเป็นนักบุญ "
- ท. " นักบุญ " (หัวเราะ) หนูดีมีรูปร่างเหมือนพระหรือ ? ขี้มีเขามักชอบเรียกคอบางนั้น แต่ขี้มีว่าขี้มีเขาคายขี้มีมากกว่า "
- ร. " หนู, พี่ใหญ่ พูดยังงี้มีก็เสียใจตายแน่สิคะ เราขี้มีกลัวว่าเราตาย "
- ท. " อ้าว หรือว่าไม่จริง แต่พี่ใหญ่ได้หมายความว่าเธอคำอย่างใคร ๆ เขาคายพี่ พี่หมายแต่เพียงว่า เธอไม่ชอบ "
- ร. " พี่ใหญ่ ละหาเรื่อง ใครบอกคะว่ามีไม่ชอบพี่ใหญ่ "
- ท. " เธอบอกพี่เอง ถึงไม่ชอบความปาด ความรู้สึกก็บอก "
- ว. " อมาทะละละกัน บอขอเสียที " (หัวเราะอย่างสนุกสนาน)
- ร. " พี่ใหญ่พูดอย่างนี้ มีคนจะออกโรงพยาบาลไปได้เป็นแน่ "
- ท. " อมาถึพี่เอ๋ย " (หันไปทางวิทย์) "จริง ๆ นะคุณวิทย์ คุณพูดอะไรไปชอบเป็น เป็นคนแค้นคนเก่า แล้วดีหัวโบราณด้วย ขี้มีเขา/พี่เอ๋ยขี้มีแค้นพี่ "
- ร. " คุณขี้มีนะ นี่บอกหรือคะว่าเอ๋ย "
- ท. " ไม่บอกว่เอ๋ยนะ ก็รู้สึกเอ๋ยนะ แต่เขาเอะที่จะไม่ตอบเธออีกแล้ว ก็เขาจะไม่ได้ออกโรงพยาบาล วันนี้พี่ขี้มีขี้มีมาบอก "
- ร. " วิ ค่ะ ขี้มีอะไรคะ,พี่ "
- ท. " พี่ขี้มีที่รื้อราเอาใจแล้ว "
- ร. " แหมขี้มีก็ขี้มี มีกำลังพูดอยู่กับคุณวิทย์ว่า จะออกไปพักที่รื้อราชักเดือนสองเดือน เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้ว "
- ท. " พี่จะไปรื้อราชักสักพักไหม ถ้าเช่นนั้นพี่จะบ๊ายบายออกไป "
- ร. " วิแหมเลย เราจะไปคุยที่ข้างกัน "

ขี้มี " เมื่อคิดหนีออกจากโรงพยาบาลแล้วก็เลยไปรื้อราชักกับพี่ใหญ่ และพวกญาติในย่านอีกหลายคน เราไปพักที่บ้านริมทะเลใกล้ ๆ กับสะพานเกาะลอบ พี่ใหญ่ดูจะมีความกระปรี้กระเปร่าขึ้น จะ

เป็นเพราะอะไร คิดมันไม่ทราบ เธอสนใจกับคิดมันอย่าง
ติดปรกติ อ้างเหตุว่าเป็นคนป่วย ต้องดูแลให้ดี เราพัก
อยู่ที่บ้านพักสองวัน วันที่สามจึงไปอยู่ที่ความกับพี่แถมบางละมุง
ที่รองพี่ใหญ่เมื่อถึงร่วมร้อยไร่ คำนหนึ่งตกทะเล เป็นที่ที่
งามมาก พี่ใหญ่จะสงสัยว่าจะปลูกมังคุดไฉนเพราะทะเลและ
ความงามพักผ่อนงาน แล้วจะหาไร ออช และไรมัน นอกจาก
นี้ก็จะทำการจับปลาด้วย พี่ใหญ่บอกว่าจะลาออกตากอากาศ
แบบอน และจะมาเป็นญาติอยู่ที่วังราชันี่ คิดมันไม่ยากซัก
พยายามเธออย่าไปควม แต่ไม่ใจรู้สึกลุ่มหล่น เพราะชีวิต
ที่พี่ใหญ่ที่วังราชันี่ที่ความกับคิดมันมองไม่เห็นว่าจะอยู่ไปโดยอย่างไร
ภายหลังอาหารกลางวัน พี่ใหญ่กับคิดมันก็ออกไปเดิน
เล่นที่สวนขนาดใหญ่ เราเดินไปไกลมาก ซากลับ แวะนั่งพักที่ไต้
ร่มใบไม้ที่สวนที่น้ำในท้ายโหล่งทะเล พี่ใหญ่ชอบเพราะว่าชอบ
ทางของลูก เราก็นั่งนั้นเพราะว่าความความกระหาย

(เลี้ยงลูกและเลี้ยงสัตว์เบา ๆ)

11

“ พิจารณาที่มือที่ไขว่คว้าในเงามืดนี้ เราจะต้องผูกมัดด้วย
 ห่วงโซ่ เขาใจว่าคงจะไม่ถึงหัวขบวน แต่เขากลับจะจุ่มเท้าใน

၇၅၆

๓๑) เก็บความรู้และประสบการณ์ที่ได้อบรมมา ออก
มาเขียนบันทึกแล้ว นำไปใช้พัฒนาตนเองและเพื่อนร่วมงาน
ในหน่วยงาน

74.

* อ้อ, แปลว่า เป็นสิ่งนี้จะออกมา เป็นที่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น
ไปไหน?"

1.

"ถ้าเป็นความต้องการของพี่ จะให้ออกมาเป็นมดคันคันก็ได้"

74.

*"ถ้าไม่ต้องการเช่นนั้น มันควรจะเป็นอย่างอื่นของการทดลอง
เอง"

1.

"นี่คือของกำลัะ อยู่เจียน ๆ คัดเพื่อคนนี้"

พ. "แต่ที่รู้ว่า เมื่อถึงเวลาของเมื่อที่กรุงเทพ ไม่ได้ ที่
ก็เห็นใจ"

ร. (ถอนใจใหญ่) "จริงของพี่ใหญ่ มีเกิดมาด้วยนิสัยที่ต่าง
กับพี่มาก แต่มีรู้จักชีวิตแล้วละที่ เดียวนี้มีฉลาดกว่า
แต่ก่อนมาก บางครั้ง ^๒ก็เบื่อสมาคม เมื่อเห็นคนบาง
ใหญ่ จริง ๆ นะคะ ชีวิตในสมาคมดูไม่แน่นอนอะไร
เสียเลย เราของเมื่อไรว่าเราจึงจะเข้าไปได้ อย่าง
น้อยก็ตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นใหญ่เป็นโต อย่างมากก็เงิน
เงินสำคัญที่สุด เงินทำให้เรามีอิทธิพลอะไรอะไร เงิน
ทำให้เรามีเชื้อชาติ ๆ โสภณเดิวก็นั่งไปเลย นึกว่านี่จะ
ไม่เข้าเราไปอีกในสมาคมที่ว่ามี แลมันแหละละ ชีวิตไม่
มีอะไรนะ เราจะสัญญาอะไรกันก็ไม่ประโยชน์"

พ. "ที่จริงการเข้าสมาคมเป็นความจำเป็น ที่ขึ้นบนการ
เข้าสมาคม แต่ในที่เช่นนี้ เราต้องระวังตัว ชีวิตในสม
คมเป็นเหมือนชีวิตในท้องทะเลที่ไม่แน่นอนที่ เราไม่รู้ว่าในใ
ใครกใต้น้ำ ^๒ ขุนพลน้อยที่ในบาง เราต้องเปรียบพอสที่
จะรู้เหลือมือของคน นับการชื่อ ๆ ภาสุตชื่อ ๆ มีค่าอยู่ในสม
คมสโมสร ความปรารถนาเป็นดังเดิวกว่าที่เราจะพึงได้
แต่ที่ที่รักการสมาคมเพราะชีวิตเราจะอยู่แต่ลำพังคนเดียว
ไม่ได้ อย่างไรก็ดี เมื่อพูดถึงความต้องการจริง ๆ แล้วพี่ชอบ
ชีวิตเดียว ๆ มากกว่า เพราะเราจะทำอะไรก็ไม่ต้องระวัง
ตัว ในที่ซึ่งเราอยู่ด้วยความปลอดภัย มากกว่าในที่ซึ่ง
ซุงบนภูเขา นี่เป็นความคิดเห็นของพี่ละเพราะตัว กันอัน
อาจคิดไปอีกทางหนึ่ง

ร. "ที่คิดไม่ผิดหรอกนะ แต่คิดว่าเราอยู่อย่างกลางแหละดี
ไม่เงินมากมาย และไม่รักใคร่ใคร่มากมาย"

พ. "มันก็ถูกแล้ว นึกคิดว่าพี่คงจะชอบส่งมากไป ก็ไม่จริง
มันบางครั้งที่พี่ชอบสนุกสนานเฮฮา การมาอยู่ที่นี่ราชา

ที่ถือเป็นการสร้างตัวชั่วคราว ที่คงจะไม่อยู่เป็น Dauer ไปได้
ตลอดชีวิต

ร.

" มีไม่มากในที่สุดจากราชาการ "

พ. ๑

" เราควรจะแยกย้ายกันทำมาหากินบ้าง ไปรวมกลุ่มเป็นรา
ชาการเสียหมดก็แล้วกัน ที่จะออกมาทำมาหากินสักปีสองปีแล้ว
ก็จะขยับขยายต่อไป "

ร.

" ชีวิตในท้องไร่ท้องนาจะ เราเคยคิดว่าที่จะได้เป็นอะไรขึ้น
บ้างในหน้าที่การงาน แต่ในที่สุดที่ได้ไม่ได้เป็นอะไรเลย "

พ.

" ที่เป็นตัวของตัวเอง นั้นเป็นสิ่งที่ดีประเสริฐสุด ในโลกนี้ที่
ไม่ต้องการอะไรจะเป็นอะไร และที่คิดว่าสิ่งที่ทุกคนควรจะพยายาม
เป็นให้ได้ ก็คือตัวของตัวเอง ถ้าเราเป็นตัวของเราเองได้ไม่ว่า
ในที่ลับและที่แจ้ง เราจะได้ใหญ่โตกว่าตำแหน่งอะไรทุก
ตำแหน่งใน ^{โลก} การที่ตรงต่อตัวเอง และการเป็นตัว
ของตัวเอง เป็นลักษณะที่ดี สูงกว่าเสียใจ "

ร.

" คุณเคยคิดของที่ไม่ใช่ใครเราเขาใจออกคะ "

พ.

" แม้แต่เธอเองก็ไม่เข้าใจเธอเหมือนกันหรือ, รัชนี ? "

ร.

" เปล่าคะ - เปล่า มีใครจะเป็นผู้รู้ถึงคนเคี้ยวในโลกที่เข้าใจ "

พ.

" พูดอย่างนี้ที่คิดขึ้นใจตามเท่านั้นเอง แต่คนอย่างนี้แหละหรือจะ
มีโอกาสเข้าใจได้ ที่เป็นคนใจไม่คิด "

ร.

" อธิบายพูดอย่างนั้นคะ พี่ ในโลกนี้ความยุติธรรมมีอะไรคะ "

พ.

" ความยุติธรรม - - - อะ - - - อะ - - - " (หัวเราะ)

ร.

" อ้าว, ไม่เชื่อหรือคะ คนที่คิดของได้บ้าง จะหาหรือ
เร็วเท่านั้น "

พ.

" พี่ไม่เคยทำผิดในแง่ใคร "

ร.

" แต่ที่ผิดในแง่พี่ พี่แนะนำสิ่งสอนเพื่อนเพื่อแนะนำความดีซึ่งที่
มีในโลกออกคะ ? "

พ.

" จริงหรือรัชนี พี่เองก็ทำอะไรถึงขั้นนี้บ้างเท่านั้น พี่มีความ
สุขพอแล้ว ทุกวันนี้พี่ได้แง่ของความเธอ หัวใจที่คอยคิดตาม
ไปทุกแห่ง ไม่ว่าเธอจะไปไหน พี่กำลังรอเวลาที่พี่จะไต่ถาม
รัชนีให้พบนั่นเธอเป็นครั้งสุดท้าย "

- ร. " ที่จะไม่ให้อิดจากหาหยาให้พรแก่พี่น้องล่ะ "
- ท. " อ้าว ทำไม ? "
- ร. (นิ่งอึ้ง) อี - - - ไม่มีนะสิคะ ชีวิตคนเรานี้มันไม่มีอะไรแน่นอน มันเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยเวลา
- ท. " จะให้พี่เข้าใจว่าอย่างไร, รัชนี ? "
- ร. " มันก็คือพี่เหมือนพี่วาม ปีไหนขนาดจะบิณฑังอะไร พี่ใหญ่คะ เราไม่ได้คิดตลอดนั้นแล้ว "
- ท. " เรา - - - มันเธอหมายถึงคนอะไรไหม ? "
- ร. " ค่ะ - อหะ เราเลิกกันแล้ว "
- ท. (นิ่งอึ้ง) " พี่เสียใจด้วย - - - - - เสียใจจริง ๆ มันเรื่องอะไรกันเล่า, รัชนี ? "
- ร. " อี - - - มัน ก็ไม่มีอะไรขนาดนอกจาก - - - มันเป็นเรื่องของโหลชาตา
- ท. " พี่ใหญ่เลย เธอคงจะเสียใจมาก พี่รู้ดีว่าเป็นความผิดหวังทั้งใหญ่ในชีวิตของเธอ จะให้พี่ช่วยอะไรแก่เธอบ้าง "
- ร. " ไม่มีค่ะ, พี่ใหญ่, ไม่มีทางเลย แต่พี่ใหญ่ก็อะไรหรอกคะ ชีวิตคนก็คงเป็นอย่างนี้ อู่ม่วงทุกข์บ้างเป็นของธรรมดา คนเราเกิดมาก็เหมือนนกขมิ้นที่ถูกส่งขึ้นไปบนเวที เราจะลงจากเวทีของชีวิตโดยไม่มีขนาดเลยเสียเลยมันไม่ได้
- ท. " เธอก็นั่งชีวิตในแง่ที่ถูกมองแล้ว รัชนี ขอให้เชื่อตามที่เธอเชื่อเถิด แล้วเธอจะสบายใจ "
- ร. " พี่ว่านางชีวิตขนาดพอแล้ว เวลาพี่ไม่เสียใจ และไม่ตีใจอะไรง่าย ๆ ในอนาคตเอาใจใส่กับอะไรขนาดตามเป็นเธอถูกต้อง ขนาดนี้ชีวิตเธอน่าจะดีอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ ในอนาคตก็อดอยากหวังอะไรมาก "
- ท. " แต่เธอนั่งอยู่คนเดียว เธอก็คิดอย่างนั้นไม่ได้ ความผิดหวังของเธอเป็นสิ่งที่เพิ่มส่วนเล็ก ๆ ของชีวิต ซึ่งเธอจะต้องปล่อยให้นับขานไป ชีวิตของเธอยังมีเหลืออีกมากนัก ทางข้างหน้าของเธอยังมีสว่างไสวและสวยงาม พี่ขอให้เธอจงอดกลั้นกับความทุกข์ใจของเธอคงมีกำลังใจแข็งแรง ในโลกนี้คนเราเกิดมาเพื่อมาจุ^{กัฟ}ความสุข^{ลัด}หวัง ความผิดหวังเป็นศัตรูของเรา เราต้องเอาชนะมันให้ได้

ที่ถือคือว่า ชีวิตคือการต่อสู้ อยู่ได้ไม่สู้ ชัยชนะก็เหมือนคนที่ตายแล้ว
ถึงยังมีลมหายใจอยู่ก็เหมือนหนอนในอุ้งที่หาจุดเกาะไรไม่ได้อะ เธอยังมี
อายุเพียง ๒๕ ปี เธอควรจะอยู่ต่อไปอีก ๓๐ ปีเป็นอย่างน้อย เวลา
๓๐ ปี เป็นเวลานานพอที่เธอจะสร้างความพอใจให้แก่ตัวเอง และ
หาประโยชน์ให้แก่โลกที่เธออาศัย ที่มันมองเห็นทางชีวิตของเธอเอง
เทียบและรวมกับ เธอมีค่าเหนือคือ รักนี้ เธอไม่โทษคนยากจน เธอ
ยังคิดว่าคนอื่นอีกหลายร้อยล้านในโลกนี้ เธอวิตกห่วงใย แต่เธอยังมี ๗๕
ที่ความสมหวังอีกมากมายนักในชีวิตของเธอ เวลานี้แทบจะหนึ่งใจ
เธอมาบ่งชี้ชีวิตของเธอไว้ แทบจะหนึ่งใจในสามนี้ก็จะลงนามไป แล้ว
ชีวิตของเธอก็จะแจ่มใสเหมือนแก้ว ทางของชีวิต เธอก็รู้ดีว่าจะ
ให้รวมกันไปเสียทุกตอนบนโลก บางทีก็รักเรียน บางทีก็ขี้ขลาด
บางทีก็ต้องเข้าไปในป่า ในเขา และในถ้ำมืด ถ้าของชีวิตคนนั้น
มีแน่นอน ทุกคนต้องเข้านามบาง ตอนบาง แต่ถ้าเหล่านี้นะ
เขาไปแล้วก็ยังมีทางออก เมื่อเราเข้าไปในถ้ำ เราก็ค้นพบ
ความมืด แล้วก็จะตั้งใจคิดว่า อีกไม่ช้าเราก็คงจะทะลุออกไปสู่ความ
สว่าง ชีวิตของคนเรานี้ก็คิดว่า เมื่อสุดแล้วก็สุด เมื่อทุกข์แล้วก็
สุข ทุกคนก็โคจรความสุข ความรุ่งเรือง จงเร่งดำเนินไปคนเฒ่า
หนวว่า เขาจะต้องพบความสุขและความเสื่อมในเวลาต่อไป ๗๖
แต่ถ้าโคจรความสุขและความเสื่อม ก็จงเตรียมตัวไว้ดีกว่าอีก
ไม่ช้า ก็จะต้องโคจรความสุขและความรุ่งโรจน์ เพราะฉะนั้นคน
ที่มีสุขจึงควรจะต้องระวังตน เตรียมตัวไว้ต้อนรับความสุข ไม่
ควรหลงไหลเผลอในความสุกสนานจนเกินไปนัก ส่วนคนที่มีความ
ทุกข์ก็ควรตั้งใจและเตรียมตัวไว้กับความทุกข์ เมื่อหลายเดือนก่อน
เธอมีความสุข แต่เธอกลับเตรียมตัวไว้กับความทุกข์ เธอจึงวิตก
ห่วงใย แต่เดี๋ยวนี้เธอกลับมีความสุข เพราะฉะนั้นเธอก็เตรียม
ตัวไว้กับความทุกข์แล้ว ที่ตายไปว่าเธอจะโคจรชีวิตที่สุกสำราญมาก
กว่าที่เป็นมาแล้วแน่นอน/ ที่จริงใจเธออดทนและรักนี้ ถ้าอะไรที่
จะช่วยได้ ก็พร้อมเสมอ จงบอกมาเถิด "

- ร. " ถ้อยคำของพี่ใหญ่ทั้งหมดเป็นถ้อยคำจริงใจของมีกะที่ พี่ใหญ่เอ๋ยคุณ
เสมอ ทุกวันนี้ก็คิดว่าเราจะคบกันจนชั่วชีวิตของพี่ใจอย่างไร "
- พ. " ถ้าเธอจะหาชีวิตของเธอให้มีความสุขความปลื้มพอใจ พี่ก็พอใจ
แล้ว "
- ร. " พี่ใหญ่คะ "
- พ. " ^{Ben} ~~อะไร~~พี่ทำไม ? "
- ร. " ทำไมพี่ใหญ่จึงเข้าใจผิดว่ามีเพื่อน ? "
- พ. (นั่งคิด) " เธอจะให้พี่บอกเธอหรือ, รัชมี ? "
- ร. " พี่ใหญ่รักพี่ไหมคะ, รักบ้างน้อย ? "
- พ. " แล้วแกเธอจะรักเธอเองเด็ก, รัชมี, พี่บอกว่าเธอถึง ๑๐ ปี บ้าง
ที่พี่จะมีชีวิตที่พี่เป็นอยู่เท่านั้น "
- ร. " พี่ใหญ่คะ, พี่บอกไว้มาแล้ว ว่าอนาคตจะพูดอะไรกับพี่ตรง ๆ พี่เห็น
ใจพี่ ทุกวันนี้พี่ไม่มีความสุขเลย มันไม่ยุติธรรมเลยกะที่ พี่จะพูด
^{พูด} ~~พูด~~ไปเรื่อย ๆ มีของมาให้พี่มีความสุขและเข้าใจมีใจดีมีความดีสักหน่อย "
- พ. " พี่เข้าใจเสมอ มีอะไรอีกเล่าที่พี่ไม่เข้าใจ ? "
- ร. " พี่ไม่เข้าใจ มีอะไรอีกบ้างที่พี่ไม่เข้าใจ แต่มีเข้าใจที่ "
- พ. " เข้าใจว่าอย่างไร ? "
- ร. " เข้าใจว่าพี่รักพี่ไหมคะ ? "
- พ. (นั่งอื่น)
- ร. " จริงไหมคะ, พี่ใหญ่คะ. "
- พ. " พี่รักเธอ - รักยิ่งกว่าชีวิตของพี่เอง "
- ร. " โอ... พี่ใหญ่ "
- พ. " พี่ว่าเธอไม่รักพี่สิ, แต่พี่ว่าอะไรไม่ได้, ใจที่พี่รักเธอ -
รักมานานหลายปีแล้ว พี่ไม่อาจจะเปลี่ยนใจได้อย่างไร "
- ร. " พี่ใหญ่คะ, พี่บอกให้พี่เข้าใจว่ามีความรักที่ฉันไม่กล้าที่จะรักพี่ แล้ว
อีกประการหนึ่ง พี่ไม่ต้องการอะไรที่จะแต่งงานกับพี่ "
- พ. " ความดีหรือความไม่ดีเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จะเห็นว่าปณิธานความรัก
ไม่ได้ เรื่องนี้เธอรู้ดี อยากรู้ไหมคนดี อยากรู้เป็นคนเหลวไหล มี
ความรักหัวเมือง แต่เธอก็รักผม มีก็แสดงอยู่แล้วว่า ความดี ความ
ไม่ดี ไม่ใช่เหตุผลของความรัก พี่รักเธอไม่ใช่เพราะเธอดีหรือไม่ดี "

ที่รักเธอเพราะเธอคือรักของฉันที่ เหนือมันพอแล้ว "

ร. (ถอนใจใหญ่) " แต่ไม่ใช่ไม่คิดพอสำหรับพี่เลยนะคะ, ไม่จริง ๆ "

พ. " เรื่องก็ไม่ใช่ที่เราไม่พูดถึง "

ร. " นี่จะขอสารภาพอะไรกับพี่สักอย่างหนึ่ง "

พ. " จะให้พี่ช่วยอะไรก็ได้บอกมาเถิด "

ร. " นี่ เสียทีกับพี่แล้วล่ะคะ, พี่ "

พ. " อะไรนะ, รัชนี ? "

ร. (^{เสียง}กระซิบ) " นี่บอกตัวแล้วล่ะ พี่ใหญ่ นี่ได้ให้เขาไปหมดแล้วตั้งเมื่อ
ทั้งตัวไม่มีอะไรเหลือ "

พ. (นิ่งอึ้ง) " รัชนี - - - - - "

ร. * โธษ, พี่ใหญ่ - - - - - " (ร้องไห้)

(ต่างคนต่างนั่งไปครู่หนึ่ง - ไต่มนต์เสียงระอื้นของรัชนี)

พ. " รัชนี, เธอขอร้องให้ มันไม่มีประโยชน์อะไร ขอให้เชื่อพี่ เธอ
ไม่ได้ทำผิดอะไรเลย ชีวิตมันเป็นอย่างนั้น - มันหนีไม่พ้น พี่รับว่า -
- - - หัวใจพี่ - - - - - เจ็บจนจะขาด - - - - - เมื่อได้ฟังเธอ
พูด แค่นี้ก็ - - - - - หมดใจเธอ ที่จริงมันก็ไม่แปลกอะไร พี่ไม่
ถือว่าเป็นของเสียหาย พี่ใจกว้างพอที่จะเข้าใจเธอ เธอไม่ต้องเป็น
ห่วง พี่ใจของพี่เต็มแรงพอที่จะทำอะไรก็ได้ - - - - - หมดเพื่อความ
รักที่พี่ให้แก่เธอ พี่วิตกแค่นี้เธอเท่านั้น เธอคงไม่คิดมาก - คง
ไม่เสียใจ ชีวิตของคนเราต้องผ่านเรื่องอย่างนี้ มันเป็นเรื่องธรรมดา
มันช่วยให้เราเข้าใจโลกดีขึ้น พี่มองในแง่ดี พี่คิดว่าเรื่องของกมล
จะทำให้เธอเข้าใจชีวิตดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก เธอไปเธอจะเป็นคนระวัง
ตัว จะไม่ปล่อยตัวอย่างที่แล้ว^{มา} เรื่องนี้ได้ผ่านไปแล้วนะรัชนี มัน
จะไม่กลับมาอีก มันเป็นแค่ละครฉากหนึ่งเท่านั้น พี่ขอโทษเธอพยายาม
เข้าใจและลืมมันเสีย เธอยังมีเวลาอีกมาก "

ร. (เสียงกระซิบ) " พี่ใหญ่ เกือบจะบ้ามาก ไหมคะ ? "

พ. " ไม่มีอะไรจะมาทำให้พี่เกลียดเธอได้เลย เธอรู้จักใจพี่ดี เธอต้อง
ไว้วางใจ " ^{พี่}

ร. " พี่ใหญ่คะ, นี่ไม่มีอะไรจะให้พี่ได้ นอกจากหัวใจของน้องสาว นี่เคารพ
พี่จนเกินที่จะถ่วงรักพี่ แต่ก็จะพยายามให้เวลานี้น้อย^{สุด}ที่สุดพี่ใหญ่ "

- พ. " ที่จะรออะไร จนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิตนี้, รัชนี "
- ร. " เรื่องของดิฉันมีเท่านั้นแหละค่ะ, ท่านขุนคะ มันยืดมานาน่าเพื่อนชาย
โน้นที่สารอะไรเลยใช่ไหมคะ ? "
- ด. " ยมทั้งเพดิน สดุดเหมือนเรื่องละคร ขอโทษนะ แล้วคุณจะทำ
ชาวอะไรมาง ? "
- ร. " ดิฉันอยากจะได้เรียนถามว่า ดิฉันควรจะแต่งงานกับใครดี ? "
- ด. " กับใครเล่า ที่คุณต้องการจะแต่งงานด้วย ? "
- ร. " วิทย กับพี่ใหญ่ คะ "
- ด. " อ้อ, คุณยังไม่แน่ใจว่าจะสวมพวงมาลัยให้ใครใช่ไหม ? "
- ร. " ดิฉันไม่แน่ใจเลย ดิฉันกับทั้งคู่วางใจดิฉันไม่ควรจะมารบกวน ถ้าดิฉัน
ไม่คิดว่าควรจะแต่งงานเสียที ดิฉันเมื่อชีวิตคะ เมื่อจริงๆ อยู่เป็นโสด
ยังงี้มันแถมความใจ ดิฉันเข็ดแล้วชีวิตที่ล่องลอยเหมือนลูกโป่ง ต่อไปนี้
ดิฉันน่าจะอยากจะเป็นหมัดแหล่ลงเสียที "
- ด. " ยมทั้งมานาน จับความรู้สึกของคุณได้ว่า คุณชอบชีวิตที่ราเริง เฉลิมที่ใหญ
ชายสามคน คือคุณวิทย, คุณวิทย และคุณพี่ใหญ่ของคุณ ที่คุณรักคุณน้า
เพราะเราชอบสดุดเหมือนคุณ ความรักที่ชอบสดุดใครจนเกินไปแล้ว และ
ยมก็คิดว่าชีวิตของคุณน่าจะรอดได้แล้ว อ้อ, เอาละ, ที่นี้เหลือแต่คุณวิทยกับ
พี่ใหญ่, คุณชายสองคนนี้คุณหมายความว่า จะให้ผมหาบเล็ดให้ใช่ไหม ? "
- ร. " ใช่คะ "
- ด. " ยมจะเล็ดไม่ได้ ถ้าผมไม่รักใคร่ สำหรับพี่ใหญ่ คุณได้เล่าให้ฟัง
แล้วว่าคุณเพิ่งแต่การพ, ไม่รัก แต่คุณวิทยผมยังไม่ได้ฟังความเห็น
จากคุณเลย "
- ร. " วิทยหรือคะ ? ก็ - - - - - ดิฉันก็ชอบเขาเพราะเขาดีเริงสดุด
สนานไม่เวียนหงาเป็นคู่ใหญ่เหมือนพี่ใหญ่ อาจุเขาเท่ากับดิฉันพอดี
แต่ดิฉันเป็นห่วงเรื่องความมั่นคงของเขาคะ "
- ด. " คุณควรทวงสิ่งนั้น - และควรทวงให้มาก ประเดี๋ยวก่อน, ให้ผมถาม
คุณสักเรื่องหนึ่ง "
- ร. " เชิญเถอะคะ "

- ด. " เรื่องที่ - - - เออ - - - เรื่องนี้ - - - เออ - - - ไปเก็บวางกับ
คุณภรรยาจนถึงกับ - - - เออ - - - เก็บว - - - จนกระทั่งใจกว้างระ
ไรดี - - - - - เอาละ เป็นอันว่าคุณจะเข้าใจความหมายถึงอะไรแล้ว
กัน. เรื่องนี้ละ คุณวิทย์หรือเปล่า ? "
- ร. " เขาพูดเพียงว่า คตินันท์ภรรยา "
- ด. " รู้อย่างเท่านั้น ? "
- ร. " อ้อ, เท่านั้น "
- ด. " โน่นขนาดเท่านั้น "
- ร. " เปล่าละ "
- ด. " คุณไม่ได้นะคะเขาเลย "
- ร. " คตินันท์ก็ละ และก็ไม่ไปไหนเลยที่จะบอก "
- ด. " คุณก็คิดว่าคุณภรรยาบอกเขาไหม ? "
- ร. " ได้เหมือนกันในสคริปต์ละคร "
- ด. " แล้วจะบอกเมื่อไร ? "
- ร. " ถ้าคตินันท์ลงใจจะแต่งงานกับเขา "
- ด. " อ้อ, เอาละ ขอลานักเขียน ~~บันทึก~~ ^{๓๖}ไว้ว่าเราจะเข้าใจคุณและเห็น
ใจคุณ "
- ร. " โน่นแหละ วิทย์นี่ทั้งทีจะหายไป คตินันท์ก็รักเหมือนภรรยาจะบอกเขา
อย่างไรดี แต่คตินันท์กลัวว่าคตินันท์จะบอกเขาไปได้ ถ้าจะคงแต่งงาน
กับเขา คตินันท์คงบอกเขาเลย "
- ด. " ดีแล้ว ขอขอบคุณคุณผู้ฟังของคุณ คุณนี่แหละจะเป็นผู้ฟังทั้งในทันที
ที่พยายามจะให้ความรู้สึกที่ตรงกันข้ามซึ่ง เป็นเหตุให้เกิดความไม่มีความ
รู้สึกที่ตรงกันข้ามด้วยเลย มนต์อันนี้จะอาจจะไปอยู่ในใจคนที่มีความหนึ่ง
แต่อย่างละละ อีกไม่กี่วันก็จะตาย ที่นั่นบอกอาจจะบอกความหมายใจจาก
คุณว่าวิทย์ของคุณจะรู้สึกอย่างไร ถ้าคุณเล่าความจริงให้เขาฟัง ? "
- ร. " คตินันท์เชื่อว่า เขาจะบอกกับวิทย์ว่า "
- ด. " เขาอาจรักคุณจนลงได้ไหม "
- ร. " ไ่ละละ "
- ด. " คุณมีความเห็นตรงกันกับเขา เขาอาจจะบอกคุณว่าคุณไม่ควรจะแต่งงานกับ
วิทย์ เพราะเรื่องเก่าของคุณจะไม่ทำให้เขาและคุณมีความสุขได้เลย เหตุ
ฉะนั้นคุณก็อย่าไปขอ ประการแรกวิทย์เป็นคนที่ขม ใจกลัวว่า นีละ 30

ร้อน และมีนิสัยที่หึงหวง คนที่หมกหมุ่นทั้งความคิดและปมใจถึงสิ่งรักอย่างวิหิง
 จะเข้าใจทุกอย่างที่หัวใจใหญ่ใจโตได้ ผู้ชายบางคนก็ใหญ่โตจนหมกหมุ่นตัวใจ
 แค่มองชายบางคนก็หึงหวงวิหิงอยู่เต็มเมือง ผู้ชายเขาเป็นความเห็นแก่ตัวอย่าง
 ราวการ # อยู่อย่างหนึ่ง คือเขาถึงกับขู่ว่าถ้าไม่มีความรักก็อย่ามาแล้ว
 ถ้าเขาว่างขนาดนั้นที่เขาจะรักคุณ บางทีความหึงหวงก็จริงก็จริงอย่าง
 เพราะเขามีเวลาเตรียมตัวเตรียมความรัก แต่เขาปล่อยให้เขาถลำลึก
 เขามา แล้วมาเรื่องเขา เขาจะรับมันมาก ถ้ามันปล่อยไปถึงกับแต่ง
 งานกับเพื่อนคนอื่นแล้วจึงรู้ คบกับเขาไปใหญ่ ผู้ชายมีใจแคบมากในเรื่อง
 เขมนี้ เพราะฉะนั้น เขาจึงกลัวว่า เพื่อเพิ่มแค้นความร้ายมันตรงชีวิต
 หมายมุ่งถึงเอาความกลัวของตัวใหญ่มาฟ้องอย่างเด็ดขาด ถ้าเขาหึงหวงแล้ว
 ความกลัวของตัวใหญ่กลัว เพื่อเป็นอุกฤษณ์แล้วหรือเมื่อแต่งงานกันแล้ว
 ก็กลัวคนนอกจะมาแย่งความรักของเขาไปเอง ผู้ชายเขาไม่ทันจะเข้าใจ
 และมอบคนเพื่อเป็นหัวใจเขาเขา เขาถึงกับรักการรบราของเขาราวมีความ
 ชัดตรงผล ๆ ที่เขาเรื่องเหล่านี้มาเล่าให้เขาฟัง คุณเคยอ่านเรื่อง ๗๑
 เหล่า ของ รามาส สุวารี หรือเปล่า หนังสือนิยายชีวิตที่ชื่อของโลกละนี้
 ตอนใหญ่ใจว่า ถ้ามีความกลัวแล้ว ก็จะมีนิสัยเสียเลย อย่างเขา
 มาเล่าให้ดูอย่างหนึ่งเป็นอันขาด ที่เขาถามเขมนี้ที่เพราะเขาใจผู้ชายที่
 ผู้ชายแทบทุกคน ถึงจะเป็นนักกีฬาชนะเลิศไม่โอ้อวดก็ยังมีจิตใจคล้าย ๆ
 กัน คือกลัวกลัวหวงความรักของตัวเองที่ตนรัก เขาถือเป็นของศักดิ์สิทธิ์
 และเป็นสมบัติจึงกลัวว่า จะเป็นเจ้าของคนเดียว ถ้ารักใคร่มาหรือการลง
 แลเห็นมา หรือเขาใจกว้างขึ้นบ้าง แต่มันก็ในแนวเขมไป เพราะ
 ความหวงเขมนี้เป็นเรื่องจริงของความ หึงหวงลึกจนแกะออกได้ยาก วิหิง
 ของทุกคนจะเป็นคนดีและเป็นนักกีฬา แต่เขาเป็นคนที่มีสิ่งอย่างรุนแรง
 เขมนี้เป็นที่น่ากลัวที่สุด และจากนี้เขายังมีอารมณ์หึงหวง ว้าวุ่น จากความ
 สุขุม อารมณ์ความของคนที่หมกหมุ่น เมื่อกระทบกับความรักอย่างร้ายกาจเขา
 เขมนี้ เขมนี้เป็นอย่างความรัก เขาอาจจะยังรักอยู่ต่อไป แลความรัก
 ของเขาจะคงทนของกล่าลงเพราะเรื่องของเขา ชีวิตแต่งงานเป็นชีวิตที่
 ของการความรักปรารถนา เพราะเป็นชีวิตที่ความรักมันดุคดอย่างชั่วช้า
 ไล่นานไกลนรก หรือยุคสูงสุดเขาจะรักความรักในหน้าทีครอบครั
 ความรักในหน้าทีครอบครัเป็นความรักของเหตุผล ต่างกับความรักอย่าง
 ชั่วคราวของแต่งงาน นี่เป็นความรักของอารมณ์ ความจริงเหตุผลกับ
 ความรักของอารมณ์แตกต่างกันมาก ความรักของเหตุผล ถ้ามันยืนต้นยืน

ชั่ววันตาย และนั่นคืออสังขารปรารถนา และความสุจริตของคนความ
อดทนของทั้งสองฝ่ายที่จะช่วยกันทำชีวิตทั้งสองชีวิตให้มีความพอดีแก่กันทุก
แง่ทุกมุม ความรักของเหตุผลเป็นความรักที่เอาจำเริญมาจากความรัก
ของอารมณ์ในสมัยที่เริ่มรักกัน ถ้าความรักของอารมณ์วิเศษสุดของและ
มั่นคงแข็งแรง, ความรักของเหตุผลซึ่งจะต้องเจริญกับความยุ่งยากในชีวิต
ของครอบครัวก็จะพลอยมั่นคงแข็งแรงไปด้วย แต่ถ้าวามรักของอารมณ์ของ
กะเทยกับความนิคหังงอย่างร้ายกาจเสียแล้ว, ความรักของเหตุผลจะมีโอ-
ภาศโยกคลอนจากความมั่นคงได้มากขึ้นตามส่วน จะเปรียบก็เหมือนการปลูก
บ้าน ความรักของอารมณ์เปรียบเหมือนรากเข็ม ที่หยั่งลงไปในดิน ส่วน
ความรักของเหตุผลเปรียบเหมือนเสาเรือนและตัวบ้าน บ้านจะทรุดหรือไม่
ทรุด อยู่ที่เข็มปักลงเข็มไม่แข็งแรงบ้านก็ทรุดเร็ว ถ้าลงเข็มแข็งแรงแน่น
หนา บ้านก็ยังยืนอยู่ได้นานปี สำหรับคุณวิทย์ เวลานั้นแกล้งตั้งอยู่ในระยะ
ความรักของอารมณ์ ถ้าคุณบอกเรื่องภรรยาให้แกล้ง --- คือ บอกอย่างไม-
ปิดบังอำพราง --- ความรักของอารมณ์ในหัวใจของแกล้งจะต้องหมองคล้ำ
ไปมาก แกล้งจะต้องรักคุณน้อยลงแน่นอน และนั่นก็หมายความว่าเรือนรัก
ของแกล้งจะทรุดเร็ว เพราะมีรากเข็มไม่แข็งแรงพอ

๕๐
ที่นี่, สำหรับพี่ใหญ่ของคุณ ยมทวงมอย ที่ทวงมอยก็เพราะแกล้ง
มีอายุมากพอที่จะใคร่ครองชีวิตซึ่งใจ ไม่รู้ว่าเหมือนคนหนุ่ม และอีกประ-
การหนึ่งแกล้งมีนิสัยสุจริต, มีบุคลิกกรรมสูง, มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นยิ่ง
กว่าตัวของตัวเอง นอกจากนั้นแกล้งรักคุณมานานมาก คุณเหมือนจะเป็นผู้ชาย
คนแรกที่มารักคุณ ความรักของแกล้งลึกกว่าของคนอื่น เท่ากับได้มีโอกาส
ลงรากเข็มไว้มาก ลึกขณะเหล่านี้ทำให้มอภิกว่าถ้าเอาพี่ใหญ่กับคุณวิทย์
มาเทียบกันแล้ว พี่ใหญ่จะมีอายุมากกว่ามากมาย จริงอยู่, คุณได้เล่า
ความผิดพลาดของคุณให้แกล้งฟังหมดแล้ว และนี่ก็คงจะใคร่ขนาดเจ็บไป
บ้างเพราะเรื่องภรรยา แต่ยมนไม่ทวง เพราะอะไร ? ก็เพราะแกล้ง
มีอารมณ์ความรู้สึกของคนหนุ่ม และแกล้งมีความเห็นอกเห็นใจคุณอย่างดีเลิศ
นอกจากนั้นแกล้งรักคุณมานาน เหล่านี้จะช่วยลบแกล้งร้ายในหัวใจของแกล้ง
ให้ค่อย ๆ หายไปได้ทีละน้อยจนสนิท และอาจไม่มีรอยแผลเป็นหลง
อยู่เลยก็ได้ ถ้ายมนเป็นคุณ ยมจะเลือกพี่ใหญ่ เพราะยมนึกคิดว่าผู้หญิง

ควรแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่แคร์เธอเท่านั้น. ยิ่งกว่าจะต้องเข้าใจในตัวเธอให้ลึกซึ้งความ ที่ใหญ่เคยเห็นคุณมาตั้งแต่เล็กแค่มอย แดเข้าใจคุณดี และไม่มีผู้ชายคนใดในโลกนี้ที่จะเข้าใจคุณ/เท่าที่ใหญเข้าใจ.

" ความเห็นของเธอนี้เท่านั้น คุณลองเอาไปคิดดู ว่าคุณเสียที่ ใหญ่ เวลาแต่งงานกับออกมาย่าง. เธอจะไปแสวงหาความรัก "

ร. " คำแนะนำของท่านช่วยให้ความสว่างแก่ฉันเกินกว่าที่เคียวจะ คิดฉัน จะลองเอาไปคิดดูก่อน แดคิดฉันจะต้องพยายามรักที่ใหญให้สำเร็จเสียก่อน นะคะ "

ล. " อ้อ, เมื่อมีความพยายามที่ใหญ ก็คงมีความสำเร็จที่นั่น เธอ/ว่าคุณ กำลังหลุดตัวเองมากกว่า "

ร. " หลอกอะไรกันคะ ? "

ล. " หลอกว่าคุณไม่รักที่ใหญ ที่แท้คุณรัก "

ร. " เอ๊ะ, ความซนในโลกเขามานั่งอยู่ในหัวใจฉันนะคะ "

ล. (หัวเราะคัง) รุนสีลาศาสตร์คุณหรือนั่งอยู่ในหัวใจของคนทุกคนเสมอ (หัวเราะต่อไป)

- จบเรื่อง -

พญาไท

• พฤษภาคม ๒๕๕๑

ละครไข่มุกหาของบริษัทกมุท จำกัด ... รักของขุนลิลดา อันดับที่ 10
"สามชาย" ซึ่งท่านได้ฟังจบลงนี้ สด ฤๅมะโรหิต บรรยาย ... เพื่อตอบปัญหาชีวิต
ที่มีผู้สนใจกันอยู่ทั่วไป เจิม เผ่าเผือก แสดงเป็นขุนลิลดา ศาสตราจารย์สุนทร
สารคามน เป็น รัชนี้ อุไร จันทน์เรื่อ เป็น ลากวิห
กุลรัตน์ เป็น ภมร ภากร เป็น ... หลวงประดิษฐไพเราะห์ กำนับคนตรีไทย
สด ฤๅมะโรหิต ... ภากร สาราม ... บรรยาย
บริษัทกมุท จำกัด จะนำขุนลิลดา ศาสตราจารย์สุนทร มาพบกับท่านในละคร ... หนึ่ง ณ
วันที่ 17 พฤษภาคม คณนี้ สวัสดิ์